

1892-11-17

SENDER

Laura Jacobsen

RECIPIENT

Helge Jacobsen

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Danish

General comment:

Du gamla, Du fria er fra 1866 og er Sveriges nationalsang. Teksten er skrevet af Richard Dybeck i 1844.

Sender's location:

Copenhagen

Recipient's location:

Copenhagen

Archive:

Carlsberg Arkiv

TRANSCRIPTION

Gamle Carlsberg 17 Novb 1892

Min Nus, Puds, Karus, oog min deilige Bolle!

Saadan kaldte min Moder mig i sine Breve til mig endnu efter at jeg var gift, ja det er maaske Barnagtighed, men det er et sandt Ord, at et kjært Barn har mange Navne, Kjærligheden gjør opfindsom i alle Retninger, derfor er Kjærligheden jo ogsaa den største Skat man kan være i Besiddelse af næst Troen har vi Kjærligheden i vor Sjæl, da kommer Haabet af sig selv synes mig. Din Grandpapa var ikke barnagtig i noget men han kunde godt lide alle de Navne jeg gav ham. Et Navn havde jeg taget fra en svensk Forfatter, jeg tror Tegner, som skildrer Naturen oog kalder den "Du sköna, Du friska Du fjældhöga Nord", det passede paa ham ogsaa, og naar jeg stundom i Begejstring kaldte ham saa saa kunde jeg faa et smukt Smil frem som klædte ham saa godt. Ja han var en god Mand.

Jacobsen havde en stor Sjæl, fri for al smaalig Interesse ikke egennyttig tænkende paa sig selv, altid først tænkende paa hvad der var rigtigt smukkest og klaagest, thi han var af Naturen sjældent begavet. Anne Nielsen Edsbergs Fader sagde engang til mig. Jacobsen er den bedst begavede Mand i Danmark Nielsen gjaldt jo selv for en stor Tænkter han og Japetus var jo den Gang Unniversitetets største Pryd. Professor Nielsen og Steenstrup sagde: Alle vi studerede Mennesker havde hvær for sig lært vor Videnskab hvorom vi kan tale, men den er begrændset, vi kan kun flygtigt tale om alt det som Jacobsen med Sagkundskab taler om, som han havde gjort det til sit Livsstudium. Hans Fædreland dyrkede han saa høit, og alt hvad der kunde give det Respect i fremmede Nationers Øine udtænkte han og ofr[e]de paa efter Evne, han begyndte sit Bryggerie med saa lidt vi maatte laane Penge paa høie Renter at bygge Bryggeriet for, derfor bleve vi vante til trang Øconomie til vi fik vor Gjæld betalt. Grandpapa var en ualmindelig Regnemester, som forstod at faa alt til at slaa til paa den smukkeste Maade uden Kniberi i nogen Retning Han syntes meget haard imod din Fader, men han led selv betydelig derunder at han var det. Han indsaa at Din Fader var meget dygtig og indsigtfuld paa Bryggeriets Omraade, og at han godt vilde kunne fortjæne alt til sin Familie og mere til, hvad der jo ogsaa har vist sig at være Tilfælde vel fik Din Fader jo en betydelig stor Tro udbetalt forud af Grandpapa, men Carl har ved Tænksomhed og Flid gjort den frugtbringende paa en god Maade, baade for Menneskene til Gode, men ogsaa til Guds Glæde.

At give Gamle Carlsberg til et Cemislaboratorium, hvor nu Bryggere fra alle Lande komme for at studere b Ølproduktionen, det er en stor Ære for Danmark og for Grandpapa, men det har ogsaa været til Ære for din Fader, thi som Søn maatte han ogsaa give sit Minde dertil, og er jo først derved bleven bekjendt som en Mand der forstaaer at skatte Videnskaben og Kunsten.

Jeg havde ikke isinde at skrive alt hvad her er faldet mig i Pennen men sant og rigtig seet er det, og saa kan det maaske interessere Dig at see Grandmamas Syn paa Fader og Søn, skulde Du endnu ikke rigtig forstaa Betydningen om hvad jeg her har skrevet, saa vil jeg bede Dig gemme dette Brev, thi det vil nok senere interessere Dig naar Du bliver ældre.

Du maa ikke min egen Unge bekømrer Dig om at besvare mine Breve. Jeg er meget glad ved at høre hvad dine Forældre fortælle og det er ogsaa mere morsomt at skrive til Agnes som er yngre og den Morskab trænger Du til. Du maae nu heller ikke skrive saameget at Du føler, som Du siger Hoved Smerter derved, thi det er meget farlig i Din Alder. Du maa stadig tænke paa at Du er saa langt borte, og ikke risikere det som Du herhjemme kunne gjøre. Det er jo et ganske overvældende masse Breve Du præsterer. Vi sagde til hverandre i Onsdag da Din Moder og jeg fik hvær en Pakke Breve fra Dig, at vi vilde være blevne syge i Hovedet hvis vi havde skrevet det Halve. Jeg var i Visit hos Ussings Aarsdagen efter Indvielsen af Kirken det var for mig en Høitidsdag at mindes, jeg maatte see Ussigs. Præsten og hans gamle Fader kom Aftenen forud til mig. Jeg var desværre ikke hjemme Mandag aften men i Theatret saa jeg fik ikke talt med dem. Præsten begravede en Mand saa jeg fik ikke talt med ham Dagen efter, men fru Ussing er meget rar og underholdende, hun er jo meget velindstrueret, har været Lærerinde, og Husbestyrerinde, og levet med den dannede mand i mange Aar, hvor hun har haft Leilighed til at udtale sine Meninger. Dertil har hun en udmærket Forstand. De ere flyttede til det røde Huus ved siden af Villa Medici, de boer nydeligt der, har ved Tarvelighed forstaaet at indrette sig smagfuldt og smukt. Jeg maa ikke glemme at sige Dig at Du er min 1ste og sidste Tanke om Aftenen og naar jeg vaagner om Natten har jeg strax Dit søde lille Gesicht

[tilbage til side 1, på hovedet]

Mine Folk ere saa glade for de Hilsnener Du sender dem jeg kan see hvormeget de holde af Dig. De bede mig hilse Dig.

Din hengivne Grandmama

Laura Jacobsen

[på langs]

Fredag. Nu begynder Meier at spille med Tante Agnes, jeg vilde ønske at jeg kunde tage Dig i Favn og dandse rundt med Dig, saa vel befinder jeg mig. Lad mig see at Du holder Dig rask, Thi ellers blive vi alle syge herhjemme.

Jacobsen havde en stor Sjæl fri for al puua-
lig Interesse ikke egennyttigt tænkende paa
sig selv, altid først tænkende paa hvad der
var rigtigste smukkeste og klaargest, thi
han var af Naturen sjelden begavet. Anna
Nielsen og Bergs Læder sagde en gang til mig.
Jacobsen er den bedste begavede Mand i
Danmark Nielsen gjætt sig selv for en stor
Touker han og Japetus var jo den Lyng Uuni-
versitetets største Pryd. Professor Nielsen og
Steenstrup sagde: Alle vi studerede Mennesker
have hvor for sig lært vor Videnskab hvorom
vi kan tale uden den er begrundet, vi kan
kun fligtig tale om alt det som Jacobsen med
Sagkundskab taler om, som havde han gjort det
til Livs studium. Hans Fædreland elskede han
saa høit, og alt hvad der kunde give det Respekt
i Fremmede Nationers Aine udloukte han og ofrede
paa efter Evne, han begjæret ^{sit Brøgherie} med saa lidt vi maa
te laane Penge paa høie Renten at bygge Brøggæ-
riet for, derfor bleve vi vant til streng Oeconomia
til vi fik vor Gjæte betalt. Graupad var en
ualmindelig Regnemester, som forstod at faa
alt til at gaa til paa den smukkeste Maade,
uden Kniberie i nogen Retning.

Han syntes meget haard imod Din Fader, men
han led selv betydelig deri ^{ind} i det, at han var det.
Han indsaa at Din Fader var meget dygtig og
indsigtfuld paa Bryggeriets Omraade, og at
han vilde godt kunne forlone alt til sin Familie
og mere til, hvad det jo ogsaa har vist sig at vere
tilfælde ved sig. Din Fader jo en betydelig stor
Kro udbetalt forud af Grandpapa, men Carl
har ved Touk som ^{med} Tid gjort den frugtbrin-
gende paa en god Maade, baade for Mennesker
ne til Gløde, men ogsaa til Guds Gløde.
At give gamle Carlsberg ~~Carlsberg~~ til et Lemiskla-
boratorium, hvor nu Bryggere fra alle Lande kom-
me for at studere Alpro ductionen, det er en stor
Ore for Danmark og for Grandpapa, men det har
ogsaa været til Ore for Din Fader, thi som Søn
maatte han jo ogsaa give sit Munde dertil, og er jo
forst derved bleven bekjendt som en Mand der
forstaaer at skatte Videnskaben og Kunsten.
Jeg have ikke finde at skrive at hvad her er faldet
i Pennen, men sunt og rigtig, sct er det, og saa kan
det maaske interessere Dig, at see Grandmamma's Sijn
paa Fader og Søn, skulde Du endnu ikke rigtig
forstaae Betegningen om hvad jeg her har skrevet, saa
vil jeg bede Dig, at gjemme dette Brev, thi det vil nok senere
interessere Dig, naar Du bliver et dre.

Du maae ikke min egen Unge, behöure Dig, om
at bevare mine Breve. Jeg er meget glad ved
at höre hvad Dine Forældre fortælle og det er
ogsaa mere morsomt at skrive til dig end som et
ungre, og den Morsskab trænger Du til. Du maae
nu heller ikke skrive saameget at Du føter, som Du
siger Flored & Smertor derved, thi det er meget fælt
i Din alder. Du maae stadig tænke paa at Du et
saa langt borte, og ikke røj here det som Du her hjemme
me kunne gjøre. Det er jo et ganske overvældende
mange Breve Du præsterer, Vi sagde til hvorandres
i Onsdag da Din Moder og jeg fik hoesen Pakke Brev
fra Dig at vi vilde vere bleve sig i Floredet hvis vi
havde skrevet det Halve. Jeg var i Vijsit hos Uffings
torsdagen efter Indvielsen af Kirken det var for mig
en Høitidsdag at mindes, jeg maatte see Uffings. Præsten
og hans gamle Fader kom stiftene forud til mig. Jeg
saa derover ikke hjemme Mandag aften men i Theatret
saa jeg fik ikke talt med dem. Præsten begravede en Mand
saa jeg fik ikke talt med ham, men ^{Dagen efter} Fru Uffings er meget
rød og uudeholdende, hun er jo meget velledstrævet,
har været Lørerinde, og Husbestyrerinde, og levet med den
dannede Mand i mange Aar, hvor hun har haft Leilighed
til at udtale sine Meninget. Dertil har hun en udmær-
ket Forstand. De ere fløttede til det røde Hus ved siden af
Villa Medic, de boer nydelig der, har ved Tarvelighed fot-
taet at indrette sig smagfuldt og smukt. Jeg maae ikke glæde
mest sig Dig at du er min søde og gode Tanke om stiftene og
naar jeg vognet om i Natten har jeg bragt dit sødelike Gesicht.